

Ivanka
Hergold

ŽENSKA Zdaj je zvezda popotnemu,
(nikoli popotnik)
središče nočne luči,
zdaj čudna roža s semeni
nabrekla, že je plod,
celo raketa
in morje pod njo;
potem luža na cesti:
otroci po njej ladjice spuščajo.

Načelnik (ne tako neznan)
reče: Vlaki, odhod!
Ona pa maha in čaka,
seveda, s solzami v očeh.
Nato je za večnost vse tiho.

Nazadnje postane,
kar je in kar se ne zdi
ženska, ko ostari: človek.

Posmrtno celo Velika Mati.

KAR SI Pojdi v Turčijo,
 v Francijo, v Pariz.
 Pojdi.
 Pojdi.
 V Rim lahko greš,
 v Puerto Rico.
 Poišči Tanganjiko.
 Povsod se lahko izgubiš.

Samo na ta tla,
kjer stojiš,
ne smeš stopiti.

— — —

SVOBODA To so zdaj drobne ure,
 drobni koraki
 v ne-bo.
 Se da priti,
 je mogoče,
 ko ni smeri.

MATERI Vaša hiša je črna,
 noben dan ni tako svetel.

In vrata zaprta,
nobena roka ni tako nevidna.

Trata zelena,
nobena noga ni dovolj bosa.

Da Vas ni ali kako?

— — —

PRIJATELJU Čas je za dolgo molčanje,
 mesto prižiga sveče,
 brli svetloba na ladjah,
 na nebu:
 oboje enako daleč.

Tam za Miljskim gričem
tri lipe
visoke le kak milimeter...

V molku te kličem,
ne vem za čas,
ne za samoto,
nebo je vesela votlina
v niču.

Te kličem,
jaz, ki sedim za oranžno
mizo
in sama pijem pivo.

MOJ TELEVIZOR. Moj televizor se je spremnil
ČE POMISLIM... v psa:
s toplimi, zvestimi očmi me gleda.

Po sporedu vem,
kdaj je torek, nedelja,
kdaj sredo.
Sedeš: kafe, piškot ali dva in
potlej,
ko grejo drugi spat,
je lepó, mirnó...
Seveda, če ne pride ON
domov sredi filma, z družbo
in včasih sam...
Moj ima tako važno službo,
veste,
moj je prijazen, ni slab;
če pomislim, ko me *tako*
pogleda...
Pa za rojstni dan, god
in dan žena mi da vsega...
Res mi ni slabó!
Le pomisliti je treba na Afriko, Vietnam,
bi se reklo,
da mi je celo lepó.

Le da se je moj televizor spremenil
v psa:
s toplimi, če pomislim,
malo čudnimi očmi
me gleda.

AVTOPORTRET
S TRSTOM V OZADJU

Sem pastirica Bevkove sorte,
pasem krave in vole
več svetlobnih let daleč od doma.
Stojim v scalini, da me ne zebe,
ko sem na tujem.
Sanja se mi, da sem doma
na Mesecu.

Zaslužim kos kruha,
jem kruh in jočem
od domotožja.
Ponavljam poštevanko, se učim o
martinčku, o kačah, o Titu,
zvem za domovino —strogo
me gleda z zemljevida vseh
šest republik,
Ciril in Metod, partizani
padajo v gramozni jami.
Pasem krave, vole in ovce
in si želim biti
načelnica razreda.
Sanja se mi, da sem doma
na Mesecu,
se spuščam
po srebrnih nitih
v zatohli razred.

Jemo rdeč sir rdečega križa,
učiteljica reče, naj ponovimo:
Za domovino!
S Titom naprej!
Tujega nočemo, svojega ne damo!
Svinčnike vrzimo!
Gremo nad Trst!

Iščem ga na zemljevidu
pod klopjo.

(Nisem se obnesla kot pastirica.
preveč trdno
sem spala ponoči, v tuji
postelji mi je vedno ušlo.
Vrnila sem se domov predčasno).

Tam sedim zdaj in čakam, da bo kdo
odprl čista vrata.
Hodijo mimo: v hlev, na podstrešje,
v kino, po dvorišču v Kulturni dom,
na Sončno njivo, na šagro v Dolino.
Hodijo z vedri, z drvmi,
in praznih rok; mati pojejo
Bandera rossa, avanti popolo,
v Kulturnem domu pa »rihtarja bijejo«.
Ne vidijo me,
ker sem še zmeraj daleč, ne vem več,
ali na pragu
ali še tam na blodnjavem
rahlem Mesecu,
niti so tanjše od pajčevin,
ni dovolj, da se sijajno
srebrno spuščaš.

Skozi čas se pomikam
v skladu z nekimi
drugimi zakoni.

Moja zgodba je majhna
in vse večje postaja,
česar ne morem več reči.

— — —